

SPEKTRUM

Časopis zo života rímskokatolíckej farnosti Vítaz

ročník 12
september 2010
číslo 7

Žiak, učiteľ a rodič

Žiak, učiteľ a rodič

Milí žiaci, Matka Tereza, ktorej sté výročie narodenia sme si pripomenuli 26. augusta, veľakrát o sebe povedala, že je len „obyčajnou malou ceruzkou“, ktorou Pán Boh píše a koná dobro. Je to veľmi pokorné vyjadrenie „anjela z Kalkaty“, ktorá vykonala za svojho života veľké dielo pre tých najposlednejších.

„Som len malou ceruzkou“, nech si to uvedomí každý žiak, študent, ktorý si v týchto dňoch zvyká na pravidelné ranné vstávanie, chodenie do školy a opäť na učiteľa. Žiak s učiteľom sa majú spoločne „dívvať na mesiac, slnko a nebo“, čiže na svet a na seba. Pomocou učiteľa žiak v škole nadobúda múdrosť, ale aj dobrotu. Žiak si v prvom rade plní každodenné povinnosti, na hodinách je pozorný, nevyrušuje a rešpektuje školský poriadok. Žiak si ctí učiteľa, počúva ho a nielen to, čo povedal, ale aj to, čo nepovedal. Nech s pokorou prijíma napomenutie od učiteľa a dokáže aj odpustiť učiteľovi, ak niekedy urobí chybu alebo stratí „nervy“. Žiak si má obľúbiť učiteľa a má nadobudnúť krásny vzťah ku škole, na ktorú nikdy nezabudne.

Aj učiteľ nech si uvedomí, „že je malou ceruzkou v Božích rukách“. Boh „píše s učiteľom“ a tak učiteľ obohacuje žiakov svojou múdrosťou, skúsenosťou, láskou a nie na poslednom mieste, aj svojou každodennou prítomnosťou v triede. Učiteľ vie, koľko nepoznaného ešte v živote existuje a koľko toho potrebuje, aby sám seba a svoje možnosti spoznal. Učiteľ ako „malá ceruzka v Božích rukách“ je veľakrát žiakovi priateľom, zdravotnou sestrou, lekárom, trénerom, hľadá stratené veci, požičiava peniaze, robí taxikára, psychológa, náhradníka rodičov, obchodníka, politika i strážcu viery. Odmenou pre učiteľa je nekonečné množstvo spomienok na všetkých žiakov, ktorých stretne po mnohých rokoch už ako dospelých.

A nakoniec aj rodičia nech si uvedomujú, že sú tiež „malými ceruzkami v Božích rukách“. Boh im zveril na pár rokov deti, aby ich vychovávali svojím osobným príkladom. Majú sa s trpezlivosťou každý deň zaujímať o svoje dieťa, čo bolo v škole, aké úlohy dostali, vnímať, či dieťa si nevymýšľa, alebo neklame. Rodič má spolupracovať s učiteľom, prísť a spýtať sa učiteľa, aké je jeho dieťa v škole a ako sa správa na hodinách. Rodič vždy drží s učiteľom a dieťa vedie k úcte k učiteľovi a k tomu, aby učiteľa mal rád. Sám rodič má byť prvým učiteľom svojim deťom a vtedy zistí, aké je to ťažké byť učiteľom.

Všetkým žiakom, študentom, učiteľom, vychovávateľom prajem v novom školskom rok, aby boli „obyčajnými malými ceruzkami v Božích rukách“, ktoré dokážu napísať a vykonať veľa dobra.

duchovný otec

meditácia snímka: M. Magda

OBSAH

ÚVODNÍK

- Žiak, učiteľ a rodič 2
Jesenná balada 3

KATECHÉZA

- Exercície (XXI.) 4
Ján Mária Vianney 6

ROZHOVOR

- Matúš Demko 7
História Networku 10
Martin Luther King's 11

NÁZORY A SVEDECTVÁ

- Sila slávnosti sv. Anny 12
Sv. Joachim a sv. Anna 13
Temné poslanstvo ságy Twilight 14

AHOJ DETI!

- A je to opäť tu 16

SPEKTRUM MLADÝCH

- Sv. omša (XIII.) 17
Život Cirkvi vo svete 18
Trampoty v manželstve (XLVI.) 20
Stalo sa, Stane sa, Ohlášky 21
Prehľad bohoslužieb 22

SNÍMKY

- Titulka: M. Magda
Meditačná: M. Magda
Vnúť. zadná: M. Stašík, M. Magda
Vonk. zadná: O. Székely

SPEKTRUM

Vydáva:

Rímskokatolícky farský úrad
vo Vítaze pre vnútornú potrebu

Za vydanie zodpovedá:

Mgr. Oliver Székely s kolektívom redakcie
Jazyková úprava: Mgr. Anna Blizmanová

Grafika: Martin Magda

Kontakty: Tel.: 051/791 62 35; 791 61 16

www.vitaz.rimkat.sk

e-mail: vitaz@rimkat.sk,

spektrum@rimkat.sk

číslo účtu: 20298748/6500;

názov účtu: rímskokatolícka cirkev farnosť
Vítaz

Redakcia si vyhradzuje právo úpravy textov.

Jesenná balada

**Za oknami prší...
Plné mám uši
toho šumu
rajského.**

**S dažďom
vetrík tíško hudie
v temnote noci vyzlieka
krásu stromov jesenných.**

**Prišiel čas,
keď nahotou sa odejú.**

**Aké smutné,
aké zvláštne,
aké krásne.**

**Balada dažďa
jesenného stále znie...**

Pavol Ondřík

EXERCÍCIE (XXI. časť)

V rámci katechézy - nášho kresťanského vzdelávania - vám chceme v niekoľkých častiach na pokračovanie ponúknuť exercície podľa vzoru sv. Ignáca z Loyoly. Uvedomujme si navzájom potrebu takého to vzdelávania. Často sa stáva, či už doma, na ulici alebo aj v práci, že dostaneme otázku, týkajúcu sa našej viery. Nech sú tieto riadky duchovným pokrmom, ktorý v nás vzbudí radosť nad pôsobením Ducha Svätého. Nech Duch Svätý naplní myseľ, ale i naše srdcia.

Viera stotníka

Kafarnaum bolo pohraničné mesto. Ležalo poblíž Genezaretského jazera a poblíž Jordánu, ktorý tvoril hranicu. Svätý Marek naznačuje, že Kafarnaum malo colnicu, svätý Lukáš zas, že tu bola vojenská posádka.

Do bojiska sa najímalo, a tak v ňom bolo mnoho cudzincov - až z Trácie, ba i z Germánie a Galie. Títo nepatrili k židovskému národu a náboženstvu. Aj stotník z Kafarnaumskej posádky bol pôvodom pohan. Svätý Lukáš naznačuje však o tomto stotníkovi pozoruhodné veci. Ochorel mu sluha, a to smrteľne. „Bol chorý a dokonával“, hovorí evanjelium. Stotníkovi to robí vážne starosti, preto sa usiluje všetkými cestami pomôcť mu. Vedel z počutia, že v meste je Ježiš, o ktorom sa rozprávalo s úctou a obdivom. Rozhodol sa preto požiadať ho o pomoc. Považoval však za nevhodné, aby on sám ako nežid a pohan obťažoval váženého proroka z Nazaretu. Požiadal preto starších, aby jeho prosbu sprostredkovali Ježišovi, a to spomedzi starších Židov, vedúcich náboženskej obce Kafarnaum.

Stotníka z Kafarnauma nemožno považovať za plytkého pohana, ktorý žije bezmyšlienkovite. Nemožno ho porovnávať s nadradenosťou a Pilátovým nezúčujmom. Zrejme sympatizoval so židovskou vierou v jedného Boha a prispôbo-

boval sa aj morálke Izraela. Obyvatelia Kafarnauma na čele s predstavenými mesta sa prihovárajú u Ježiša za jeho žiadosť a pritom svedčia o stotníkovi: „Zaslúžil si, aby si mu to urobil, lebo miluje náš národ a aj synagógu nám on postavil.“ Je to dôkaz lojálnosti a záujem o uctievanie Boha. Starší mesta sú presvedčení, že tento človek si zasluhuje mať účasť na dobrodení, ktoré židovský ľud dostáva od Ježiša. Myslia, pravda, že Ježišove dobrodenia patria len židom. Keďže však stotník je tak veľmi náklonný židom a ich náboženstvu, na ich sprostredkovanie mu Ježiš vyjde v ústrety. Stotník sám uznáva tento poriadok vecí a nepovažuje sa za hodného ísť priamo s prosbou k Ježišovi. Ak židia dôvodlia pred Ježišom, že tento muž si zaslúžil pozornosť a Ježišovu priazeň, stotník sám povie: „Nie som hodný“. Celú svoju nádej vkladá nie do svojich zásluh, lež do dobrotivosti Božej, ktorá sa prejavuje v Ježišovi.

Stotníkova láska k vlastnému sluhovi, jeho skromnosť a pokora mu už otvorili cestu k Ježišovi, ktorý sa hneď vydá k zomierajúcemu sluhovi. Tu sa však ukáže stotníkova pokora z ďalšej nečakanej strany. Zoči-voči možnej Ježišovej návšteve priamo vo svojom dome sa stotník necíti hodný takej pocty a takého stretnutia sa s Ježišovou

svätosťou. Zo všetkého, čo počul, je tak presvedčený o Ježišovej svätosti a moci, že nepovažuje za potrebné, aby sa Učiteľ namáhal až do jeho domu. Je presvedčený, že jeho jediné slovo má všetku potrebnú moc: „Povedz len slovo!“ Dôstojník kafarnaumskej posádky sa považuje v pokore za nehodného, aby Ježiš vošiel do jeho domu a možno práve preto je považovaný za hodného dosiahnuť čosi ešte hlbšie a svätejšie - Ježiš akoby vstupuje do jeho srdca! Tento vstup do srdca bol dar ešte duchovnejší než návšteva domu. Veď toľkých farizejov Ježiš navštívil v ich domoch a predsa sa nezmenili a ich srdcia zostali prázdne. Stotník bol však v pokore neplnený živou vierou. Ježiš vie oceniť takúto vieru! „Ani v Izraeli som nenašiel toľkú vieru!“

Izrael sa cez celé svoje dejiny pripravoval na Kristov príchod. Teraz, keď Mesiáš prišiel, Izrael je z veľkej časti ľahostajný. Jeho uzdravenie prijíma s akousi samozrejmosťou, ale jeho viera je bez hĺbky. Stotník ukazuje oveľa väčšiu hĺbku. Ukazuje ozajstnú úctu v pokore a považuje za nehodné, aby Ježiš vkročil pod jeho strechu. To je najlepší dôkaz, že má otvorené srdce voči Bohu, Pre takých Ježiš prišiel! Svätý Lukáš uvádza: „Keď to Ježiš videl, zadivil sa“. Zadivil sa nad hlbokou stotníkovou vierou, Ježiš nič tak nechválil a nič

tak nehladal u ľudí ako túto vieru, oddanú vieru. Preto túto vieru aj teraz tak zdôrazňuje. Stotník si zaslúžil pochvalu aj za viac vecí - za starostlivosť o sluhu, za lásku, ktorá sa v tom prejavovala, za náklonnosť k Izraelu, za skromnosť, zdržanlivosť. Ježiš však vyzdvihuje jednu jediná vec: „Ani v Izraeli som nenašiel toľkú vieru,“

Zavážila pri tomto dobrodení aj stotníkova veľkorysosť, s ktorou vychádzal v ústrety židom v Kafarnaume a postavil im synagógu? Nevieme, pretože nevidíme do srdca Božích rozhodnutí. Jedno je však isté - táto synagóga bola blízka aj Ježišovi. Všetci evanjelisti znova a znova uvádzajú, ako často ich Učiteľ v tejto synagóge vyučoval, ba vykonal aj zázraky. Svätý Marek uvádza: „Tak vošli do Kafarnauma. Hneď v sobotu vošiel

Ježiš do synagógy a učil. I žasli nad jeho učením“ (Mk 1, 21). Potom tam uzdravil chorého.

Čo všetko sa stretá v krátkej správe svätého Lukáša o uzdravení stotníkovho sluhu! Najprv je tu vážna núdza človeka, ktorého choroba ženie nemilosrdne k smrti, potom je tu ľudské stotníkovo spolucítenie, ktorý hľadá pre svojho sluhu všemožnú pomoc. Ďalej je tu stotníkova dobrotivosť voči Izraelu a jeho náboženstvu - postavil synagógu. Je tu sprostredkovanie židov, pokora a stotníkova viera, ktorá mu otvára cestu k Ježišovi. A nad tým všetkým je Ježiš, ktorý vidí túto pokoru a vieru a svojím mocným slovom vracia zdravie, prináša záchranu v núdzi.

Je to náhoda? V evanjeliách a v Skutkoch apoštolských sa niekoľkokrát spomínajú rímski

dôstojníci - stotníci. Vo všetkých prípadoch sa Sväté písmo zmieňuje o nich v dobrom. Okrem stotníka v Kafarnaume je to stotník pod krížom, o ktorom svätý Lukáš uvádza: „Keď stotník uvidel, čo sa stalo, oslavoval Boha hovoriac: „Naozaj tento človek bol spravodlivý“ (Lk 3,47). O stotníkovi Kornéliovi zas Skutky apoštolské hovoria: V Cézareji žil istý Kornélius, stotník prapore, zvaného Italský, nábožný a bohabojný s celým svojím domom“ (Sk 10,1).

„Pane, nie som hodný...“ Tieto slová stotníka z Kafarnauma zaznievajú cez celé stáročia vo svätej omši, vo chvíli, keď nám Spasiteľ prináša záchranu v našej núdzi, keď sa nám sám daruje vo svätom prijímaní.

Mgr. Franc Ladislav

Ján Mária Vianney

Aj keď Rok kňazov už skončil, chceme aj naďalej uverejňovať na pokračovanie vybrané časti životopisu Jána Mária Vianneya z knihy Wilhelma Hunermanna Aj diabol pred ním kapituloval.

Ján Vianney hovorieval: „Keby sme mohli vidieť a nielen tušiť, čo je kňaz, museli by sme zomrieť, no nie od úžasu, lež od lásky.“

Svetlo a tma (6. časť)

Čoskoro po slávnosti uvedenia opúšťala matka Bibostová s ťažkým srdcom svojho chránenca. Obchodné záležitosti ju nútili vrátiť sa späť do Ecully. Starosť o nového farára zverila vdove Renardovej, ktorá bývala v susednom dome.

«Nebudete mať s ním veľa práce,» uisťovala ju, «je veľmi skromný a nemá nijaké nároky.»

Dobrá pani Renardová sa so svojou dcérou čestne a prosto prebýjala životom ako krajčírka bielizne. Ochotne prijala zverenú úlohu. Keď matka Bibostová ešte raz prechádzala farskou izbou, prv než sa rozlúčila, smutne krútila hlavou.

«Ach, prečo pán farár vrátil také nádherné zariadenie späť na zámok? Dom vyzerá taký biedny a chatrný ako dajaký ošklbaný vták.»

«On to tak chce,» vzdychla si obchodníčka. «Čím je všetko okolo neho chudobnejšie, tým lepšie sa cíti. Ale, prosím vás, pani Renardová, dbajte o to, aby sa úplne nezničil!» Krajčírka slávnostne prisľúbila, že sa bude starať o nového farára, ako keby bol jej vlastným synom. «Aj ja mám syna vo veľkom seminári v Lyone,» dodala hrdlo.

Pravda, najpotrebnejšie zásoby nechýbali, lebo šlachetná slečna zo zámku dobre zásobila faru všetkým potrebným. Tak sa pani Renardová pustila hneď nasledujúci deň s veľkou chuťou do kuchynskej práce s hrncami a panvicami, aby pripravila pánu farárovi dobrý obed. Ó, zaiste bude spokojný so svojou novou kuchárkou, myslela si.

Ján Vianney sedel v sakristii a pripravoval sa na nedeľnú kázeň. Poznášal si sem za náruč kníh a s láskou si postavil toto drahocenné dedičstvo po svojom prvom farárovi pred seba na stôl. Boli tam ho-miletické diela od Le Jeuna, Jollyho a Bonnardela, ďalej Vnútný život od Rodrigueza, Legenda o svätých a Tridentský katechizmus. Hodiny a hodiny študoval, robil si poznámky, hľadal povznášajúce príklady. Konečne vstal, kľakol si pred bohostánok a v rozjímavej modlitbe premýšľal o tom, čo čítal. Len potom sa vrátil späť do sakristie a s hlbokým vzdychom namočil brko do kalamára a začal písať... Svojím úhladným rýchlym písmom písal stranu za stranou, občas vrhol pohľad na bohostánok, akoby hľadal pomoc tam, odkiaľ prichádzalo svetlo večnej lampy. Keď konečne po tvrdej, namáhavej práci napísal posledné amen, už dávno prešlo poludnie.

Pani Renardová sa medzitým zúfalo pokúšala zabrániť, aby pripravené jedlo neprihorelo. Keď konečne začula rýchle Vianneyove, kroky, uľahčene si vydýchla.

«Pravdu povediac, ani sa mi nechce jesť!» povedal Vianney, keď priniesla misy plné jedla.

«Ale musíte predsa jesť!» odvetila krajčírka energicky. «Upiekla som osúchy, matka Bibostová povedala, že je to vaše obľúbené jedlo.»

Vianney roztržito zjedol dva kúsky pripraveného jedla, potom odsunul tanier a vravel: «Milá pani Renardová, robíte si so mnou príliš veľké starosti. Viem, že musíte žiť z vášho krajčírstva a k tomu ešte musíte vydržiavať syna na štúdiách. Nabudúce ostarajte spokojne doma, ja sa sám zariadim.»

«Ale to je nemožné,» bránila sa vdova. «Veď si nemôžete sám variť!»

«Keď som bol pastierom, dosť často som si pripravoval jedlo sám. Ale ak nechcete ináč, tak mi zajtra uvarte plný hrniec zemiakov.»

«Zemiakov?»

«Áno, so šupou. Potom ich položte do upleteného železného koša a prídte o tri, štyri dni znova. To mi bude stačiť! V ostatnom čase sa môžete spokojne venovať svojmu krajčírstvu.»

Pani Renardová sa rozhodne postavila proti tejto čudnej požiadavke. No Vianney tak dôrazne trval na svojom, že sa napokon vzdala. Odvtedy bola otázka stravy arského farára vyriešená. Jedálny lístok bol každý deň ten istý.

spracoval: M. Magda

Matúš Demko,

**predseda spoločenstva
katolíckych žurnalistov
Network Slovakia**

Od 26. do 31. augusta tohto roku prebehol na Katolíckej univerzite v Ružomberku už 13. ročník Letného žurnalistického seminára.

Tento odborný seminár sa každoročne organizuje najmä za účelom zvýšenia kvality vydávania farských časopisov. Ten tohtoročný bol rozdelený do troch sekcií - štylistickej, fotografickej a rozhlasovej.

Štylistickú sekciu viedol Jozef Kotris, športový redaktor denníka SME.

Fotografickú sekciu viedol Matúš Zajac, profesionálny fotograf prednášajúci na Katolíckej univerzite na katedre žurnalistiky v Ružomberku, oficiálny fotograf kancelárie NR SR ako osobný fotograf predsedu parlamentu, ktorý zároveň pracuje ako fotograf časopisu .týždeň.

Rozhlasovú sekciu viedla Anna Brylová, bývala redaktorka Slovenského rozhlasu a terajšia vedúca redaktorka bratislavského štúdia rádia Lumen. Ako zhodnotil predseda Network Slovakia, celý seminár prebehol na vysokej úrovni, hlavne výstup fotografickej sekcie, ktorá tohto roku bola najpočetnejšia. Aby sme ho našim mladým čitateľom priblížili, opýtali sme sa jeho predsedu:

snímka: M. Magda ml.

Matúš, chcem sa spýtať, čím žije Network Slovakia, rešpektíve, čo sa udialo za rok od minuloročného letného seminára?

Od minuloročného seminára sa na jednej strane udialo málo, ale na druhej strane aj veľa. Málo preto, lebo som bol v Amerike celú minulú jeseň, takže rada sa stretala menej. Keďže stretnutia rady som inicioval ja, stretla sa, až keď som sa vrátil z Ameriky, tak sme mohli rozvíjať nejakú činnosť. Keď sme túto činnosť rozvinuli, začala sa hľadať vízia toho, čo by ten Network mohol robiť. Čo je úlohou spoločenstva katolíckych žurnalistov, zatiaľ to „visí vo vzduchu“. Z hľadiska toho, čo sa podarilo, mali sme veľmi úspešný workshop na festivale Lumen,

ktorý sa volal Bez potlesku s Tomášom Hudákom. Tomáš Hudák je známe meno z denníka Sme, ktorý robí zábavné a zahraničnopolitické relácie na webe denníka Sme. Podarilo sa nám túto „hviezdu“ prezentovať a urobiť s ňou takýto program dvakrát v Trnave v kine Hviezda, dvakrát zaplnené. Organizoval to Network Slovakia, mali sme tam okolo 600 ľudí, čiže dosť. Bola to možno najväčšia akcia Networku. Festival bol v júni, čiže už predtým, ale najmä po ňom sme pripravovali 13. žurnalistický seminár tu v Ružomberku. Takže som veľmi rád, že sa ho podarilo opäť pripraviť a je tu spolu s lektormi a organizátormi okolo 40 ľudí, alebo aj viac ako 40 ľudí. Takže je to napriek tomu, že predošlé

semináre boli početnejšie zastúpené, tak aj tento seminár má hojnú účasť.

Neuvažovali ste v rámci zviditeľnenia sa pochodiť po farnostiach, aby sa Network Slovakia dostal ešte viac do povedomia mladých?

Je to dobrý nápad zviditeľniť sa, no tento seminár je výborný pre získanie nových členov, takže budeme mať opäť viac členov.

Chodiť po farnostiach je dosť náročné, napríklad keď sa choď propagovať Klub priateľov televízie Lux, je to náročné na organizáciu a čas. Ale viem si predstaviť rozličné spôsoby získavania nových členov, oslovenia mladých ľudí, napríklad jeden zo spôsobov mal byť aj workshop s Tomášom Hudákom. Nakoniec bola to akcia, ktorú sme pripravili a možno obohatili festival.

Takže činnosť Network Slovakia sa oproti základnej myšlienke pri jeho založení stále rozširuje.

Povedzme to tak, že základnú myšlienku - byť nápomocný pri farských časopisoch - asi momentálne nie. Takže skôr sa robia také veci, ktoré sme my ako rada schopní spraviť to, čomu sa aspoň trochu rozumieme a vieme. Network vznikol ako aktivita na podporu farských časopisov, ale teraz ako keby sme sa vzdialili od farských časopisov. Vznikli aj iné aktivity pre tieto farské časopisy. Nemáme prehľad, ktorý z týchto farských časopisov je našim členom.

Vo všeobecnosti je cítiť nedocenenie médií v rámci

arcidiecéz, alebo diecéz. Naša cirkevná hierarchia ešte nedocenila silu médií, aj keď farské časopisy sú tu a existujú. Je to nedocenené?

Je to dobrá téma. Hierarchovia, dovoľm si tvrdiť, sú oboznámení, pretože Network Slovakia bol zriadený Konferenciou biskupov Slovenska. Konferencia biskupov Slovenska by mala pamätať, že takéto združenie existuje a môže ho využiť rovnako na tie veci, ktoré potrebuje. Na festivale bol hosťom košický, vtedy ešte pomocný biskup Bernard Bober, je čestným členom Network Slovakia. Vlni tu bol arcibiskup Zvolenský, v tomto roku sme pozývali arcibiskupa Bezáka, nemohol prísť, takže hierachovia sú ako tak oboznámení s tým, že Network Slovakia tu je. A to, či cirkev docenila, alebo nedoceňuje úlohu médií, je ťažké zodpovedať, alebo povedať si, ako to naozaj je. Ale určite by bol obraz o cirkvi alebo o kresťanstve lepší, keby sa efektívnejšie využívali komunikačné prostriedky, ktoré už teraz máme a ktoré musíme nanovo vytvárať. Z osobnej skúsenosti môžem povedať, že som pred rokom, dvoma mal rozličné nápady, námety, myslel som si, že „spasím svet“. Prídu pracovné povinnosti, organizačné veci a nakoniec je človek rád, že spravil takýto seminár každý rok. Je to svojím spôsobom Boží dar. Network by mohol byť ďaleko väčší, mohol by mať nejaké pevnejšie štruktúry, mohol by mať svoju kanceláriu, lenže to chcelo by to

lepšiu koordináciu aj s cirkvou aj s farskými časopismi.

Je to aj tvoja vízia ako predsedu?

No vízia tu je, ale obávam sa, či sa ju vôbec máme usilovať naplňať, pretože na jednej strane necítim tlak od našich členov na nejaké aktivity a ani my nemáme vnútornú motiváciu. Občas máme pocit, že naše konanie sa mŕňa efektu. Zvalujem to hlavne na seba, ako na predsedu a teda aj na radu, sme za to zodpovední. V podstate buď máme nápady, ktoré nerealizujeme, alebo ak sa realizujú, účinok je taký, že keby aj nebol, tak to tento svet nepostrehne. Takže tu niečo také chýba. Neopantávam sa nejakým skepticizmom, skôr chcem byť realista, radšej mať víziu založenú na realite, ako na nejakých snoch, ktoré sú v tomto význame zbytočné.

Takže to by mal byť zároveň aj odkaz na záver nášho rozhovoru? Chcel by si niečo dodať?

Chcem odkázať čitateľom Spektra, že majú skvelých spoluobčanov a spoluveriacich z farnosti Víťaz. Je to rodina Magdovcov - otec a syn - sú vždy prínosom pre tento seminár. Bez nich by tento seminár nebol. Chcem sa na stránke Spektra poďakovať, že ich tu redakcia vysiela rok čo rok.

Teda do Víťaza posielam katolícky pozdrav, aby všetci Víťazania boli na strane jediného pravého víťaza, ktorý za nás zomrel a nakoniec zvíťazil.

Ďakujem za rozhovor.

pripravili: M. Magda a M. Gondová

*Táto snímka je zo série portrétov fotených v interiéri. Na snímke je Matúš Zajac, lektor sekcie pokročilých fotografov.
snímka: M. Magda ml.*

História založenia Network Slovakia

V rámci Združenia katolíckych vydavateľstiev, ktoré sme si založili v roku 1993, som sa zoznámila so spisovateľom pánom Zavadzkým, ktorý mal ísť v roku 1996 do Bledu na kongres žurnalistov. Tesne pred odchodom zistil, že ma neplatný pas. Vedel, že viem nemecky, tak mi povedal: „Viete čo, pani Kolková, nech to neprepadne, choďte tam vy“. Išla som tam teda a bola som nadšená z toho, že tam vidím mládežnícku sekciu, že tí žurnalisti sa stretávajú, robia kde čo organizujú, že to by sa zišlo aj na Slovensku. Na Slovensku existoval klub kresťanských žurnalistov, ale boli to už starší páni, ktorí mali taký súkromný klub. Oni sa stretali pre stretnutie sa. Takže som rozmýšľala, aby to bolo také živšie, také mladé. No a začalo sa to na zelenej lúke. Oslovila som Paľa Koseja, Maroša Čaučíka, oslovila som

Katarínu Žákovú, boli to žurnalisti z katolíckych novín. Zišli sme sa a porozprávali sme sa, ako to urobiť, vtedy sme ešte mali sídlo na Špitálskej ulici. No nedošli sme k záveru.

V tom v Bledě ma hneď zvolili do výboru európskej sekcie a hneď ma poverili, že mám urobiť stretnutie výboru na Slovensku, lebo že tam ešte neboli, boli to mladí žurnalisti z celej Európy. Tak som ten prvý večer urobila také stretnutie všetkých známych katolíckych mediálnych pracovníkov na Slovensku. To stretnutie sme mali ešte vtedy vo fungujúcom hoteli Kyjev. A tak tam prišli tí prví členovia Rasto Hamráček, Jurko Sedláček a ešte ďalší saleziáni. Predniesla som túto ideu, títo sa hneď chytili a povedali: „Tak stretnime sa a založíme ten klub“. Následne potom v roku 1997 bol prvý „networácky seminár“. Všetci v

európskom klube boli nadšení z toho, že na Slovensku sa našli mladí ľudia, ktorí to chcú robiť a všemožne to chceli podporiť. Bolo to veľmi dobré, lebo som nemala kontakty, veď ja som bola vydavateľka a nie žurnalistka. Dohodili nám prednášajúcich zo západnej Európy, tak trošičku mi povedali, ako to urobiť. Prvý seminár sa uskutočnil v knžskom seminári na Kapitulskej v Bratislave. Vtedy ešte slečna Slivková nám simultálne prekladala, pretože všetci prednášali v nemčine, boli to dosť hodnotné prednášky. Vtedy sme navštívili aj prezidenta Kováča. Takže bol to taký dobrý štart. Na záver tohto seminára sme zvolili prvého predsedu Networku. Stal sa ním Rasto Hamráček.

Odvtedy je toto 13. ročník, ale jeden sme vynechali. Takže je to vlastne 14. ročník.

A. Kolková, zakladateľka Network

Martin Luther King's Dream Today Thoughts by his Niece

Dr. Alveda King

„Posolstvo, o ktoré sa chcem podeliť, vychádza z môjho srdca, z lásky k životu a k rodine, a zo zdedeného zmyslu pre povinnosť chrániť tých, ktorí sú v spoločnosti najviac zraniteľní.

Moja dnešná reč a moja práca občianskej aktivistky sú založené na troch veľmi jednoduchých pravdách:

- **že každá ľudská bytosť si zaslúži úctu kvôli tomu, že je ľudskou bytosťou;**

- **že žiadny život sa nikdy nestáva viac alebo menej ľudským;**

- **že každý ľudský život začína fyzickým začiatkom.**

Z týchto troch predpokladov vyplýva, že každá ľudská bytosť, narodená alebo nenarodená, má práva a tieto práva by mali byť rešpektované spoločnosťou a chránené zákonmi.

Pokánie je prvým krokom k záchrane duše; je to tiež prvý krok ku zmene kultúry. Viem to, pretože som počas svojho života videla moju kultúru, moju Ameriku, meniť sa.

Prežili sme veľa krviprelievania a bolesti, pretože niektorí ľudia v Spojených štátoch si mysleli, že africkí Američania nie sú hodní úcty. Pľuli na nás. Mlátili nás a bili nás. A lynčovali nás. Zabíjali nás, pretože sme boli považovaní za menejcenných. Podobne je to aj so životmi nenarodených

detí, ktoré sú v dnešnej dobe lynčované v lónách svojich matiek.

Ale rasizmus nielen utláčal afrických Američanov, rovnako poznačil aj duše utláčateľov. Výmysly rasistov im spríjemňovali a uľahčovali život a oni im čoraz viac prepadali. Stali sa závislými na týchto klamstvách. A tak verili niečomu, o čom v hĺbke svojich srdiec vedeli, že je to klamstvo. Podobne je to aj s klamstvami stúpcov potratov v dnešnej dobe.

Dnešní nenarodení sú ako voláky čierni – je lepšie, ak sú mimo dohľadu a nemyslíme na nich, pre prípad, že by nám pripomínali nepravosti, ktoré páchame. Ale aj tak majú stúpenci potratov a ich podporovatelia rovnaký problém, ako mali rasisti a stúpenci segregácie – realitu. Nenarodené deti nezmiznú. Takže úlohou potratového priemyslu sa stalo popieranie ľudskosti tých, ktorých využíva a diskriminuje.

Ale čo ak si už viac nedokážeme racionalizovať to, čo sme robili počas všetkých tých rokov, podobne ako riaditeľka Texaskej potratovej kliniky, ktorá nedávno odstúpila zo svojej funkcie potom, ako videla ultrazvukový obraz dieťaťa, ktoré pomáhala potrať? Čo ak sa pravda zrazu stane takou jasnou a presvedčivou, že spoločnosť

jednoducho nedokáže zostať ľahostajná a podieľať sa na tomto veľkom klamstve?

Vtedy musíme robiť niečo nezvyčajné – musíme sa ponížiť, uznať svoje zlé skutky a zmeniť naše spôsoby.

A toto sa vlastne stalo aj v mojej krajine kvôli zmenám v oblasti občianskych práv. Amerika sa zmenila, pretože boli dotknuté srdcia Američanov – srdcia, o ktorých nám Biblia hovorí, že je do nich vpísaný Boží zákon. Môžeme sa usilovať potlačiť naše svedomie, očkovať alebo liečiť svoje mysle tak, aby sme nemohli alebo nechceli myslieť, ale zmysel pre rozoznávanie dobra a zla bol daný každému z nás. Toto je presne to morálne povedomie, ktoré zmenilo rasistickú kultúru v Amerike.

Verím, že to isté morálne povedomie môže zmeniť potratovú kultúru hocikde na svete. Nestane sa to zo dňa na deň. Ale už sa to deje.

Hlboko v našich srdciach to vieme. Ale príliš dlho sme odvracali zrak. Nechceli sme sa zapájať. Presviedčali sme samých seba, že pokiaľ ide o potraty, ľudia sa nikdy nezmenia. Som tu, aby som vám povedala, že to nie je pravda. Videla som mnohé zmeny, vo mne, v iných, aj v mojom národe. To, čo sa stalo s otroctvom a rasizmom, sa teraz deje s po-

tratmi. Tí, ktorí sú pri moci a môžu sa zastať prenasledovaných, musia to urobiť. Sme zodpovední za našich bratov – čo sa stane im, stane sa aj nám.

Dr. Martin Luther King, Jr. vo väzení napísal: "Nespravodlivosť na jednom mieste zemegule ohrozuje spravodlivosť na celom svete." Nezáleží na tom, či je dieťa potratené v Birminghame v Alabame alebo v Birminghame v Anglicku, tento potrat je útokom na to, čo môj strýko Martin nazýval Milovanou komunitou.

Môj strýko Martin mal sen. Sníval o tom, že budeme prežívať to, čo je samozrejmé – že všetci ľudia sú si rovní. Vyzýval Ameriku, aby uznala svoje zlé skutky a odvrátila sa od nich.

Dnes vyzývam ja všetkých nás, bez ohľadu na národnosť, rasu alebo vierovyznanie, aby sme uznali svoje zlé skutky a odvrátili sa od nich. Verím, že popieranie práva na život je najväčšou nespravodlivosťou, ktorej čelíme v dnešnom svete. V zabíjaní nie je žiaden súcit. A vo vyčleňovaní ľudí z ľudského pokolenia nie je žiadna spravodlivosť.

Pýtam sa len: ako môže takýto sen prežiť – sen o rovnosti všetkých – ak zabíjame naše deti? Ako môže tento sen prežiť, ak upierame iným ich základnú ľudskú dôstojnosť a úctu? Ako môže tento sen prežiť, ak sa ich nechránime?"

prevzaté, re

NÁZORY a SVEDECTVÁ

Sila slávnosti sv. Anny

Prázdninový čas nás naplňa teplom - oddychom tela, ale netreba zabúdať ani na relax duše. Podelím sa s Vami o silu odpustu svätej Anny v Kluknave v dňoch 24. – 26. 7. 2010. Naši starí rodičia nás ako deti brávali na púte v blízkosti našich miest a obcí, v ktorých sme žili. Mladšia generácia má možnosť cestovať aj na vzdialené pútnické miesta, ale po tohoročnej púti som presvedčená, že príhovor svätých, ak o to kresťan úprimne prosí, dostane aj na jednoduchom mieste, ktoré je navštevované a po stáročia uctievané na počesť PATRÓNA, ktorému je príslušný kostol zasvätený.

TRI DNI strávené pri sv. Anne – v modlitbách, svätých omšiach, rozjímaní pred Svätosťou Oltárnou, spevy, prosby, príhovory a príklady preniknú nielen srdcom kresťana, ale aj neveriaceho, pochybujúceho človeka, k rozhodnutiu, že milosti sú darom pre nás všetkých, žijúcich na tejto Zemi.

Kostol sv. Anny - krásny oltár, prameň čistej vody, tichá príroda, rozdáväjúca svoje dary v podobe slnka a dažďa, boli tak isto milosťami, ktoré si treba vážiť a ďakovať za ne. Program obohatený o gréckokatolícku sv. liturgiu a akatist k Bohorodičke rozpálil srdcia mnohých pútnikov. Každý z troch dní mal svoje čaro a silný duchovný zážitok, hlboko prenikajúci každú

vekovú kategóriu. Ako by aj nie, veď sa často skloňovalo slovo RODINA v homíliach kazateľov na tejto slávnosti sv. Joachima a sv. Anny, rodičov našej nebeskej Matky, Panny Márie, ktorá patrila do rodiny a ktorej rodina dala základy do života.

V dnešnej modernej dobe, plnej technických vymožeností je rodina dávaná do úzadia. Nedovoľme, aby akákoľvek kríza dnešných rodín zasiahla ľudstvo tak, aby sa o rodine ani nehovorilo a dbajme na to, aby sa jej prikladala patričná vážnosť.

RODINA – základná bunka spoločnosti je tou, ktorá dáva národu synov a dcéry, vedcov, umelcov, lekárov, kňazov.... Aká bude rodina, taká bude spoločnosť. Chráňme si dedičstvo našich rodičov.

Záverom sa chcem poďakovať všetkým, ktorí prispeli k peknej slávnosti sv. Anny. Aj milej spolužiačke Alžbete, ktorá ma pozvala prežiť 3 dni v prítomnosti sv. Anny a odniesť si krásne dojmy a milosti do každodenného života, v ktorom máme svedčiť o Božej prítomnosti medzi nami. Nech nás všetkých ochraňuje a sprevádza požehnanie sv. Anny – babičky Pána Ježiša na tejto pozemskej púti, nech drží ochranu ruku nad našimi rodinami, aby sme sa všetci stretli v nebeskej vlasti.

S úctou a vďakou spomína pútnička.

Anna, Prešov

snímka: M. Magda st.

Sv. Joachim a sv. Anna, orodujte za nás!

Naša dedinka Ovčie je najbližšie ku kostolíku svätej Anny, hoci patrí Kluknave, no aj tak sme s nimi ako jedna rodinka. V minulosti sme pri svätej omši niesli obetné dary spolu. Každý rok očakávame ten vzácny odpust svätej Anny, s radosťou kráčame ku kostolíku. Prichádzajú naši rodáci ku rodičom, stretneme sa a porozprávame.

Slávili sme trojdnie. Počuli sme pána arcibiskupa Bobera, akí máme byť kresťania, aby nás Boh mal rád, vďačíme im za povzbudivé slová.

Svätú omšu sme prežili s radosťou v srdciach, prosili sme, aby naše rodiny žili v láske, obohatili sme sa eucharistiou. Počasie bolo upršané, ale ľudí neodradilo, chceli dokázať svätej Anne, ako ju milujú. Nebeský Otec mal v pláne si vyvoliť v starobe Joachima a Annu za vzorných manželov, žili Bohu milým životom. Pán Boh ich obdaril veľkou láskou, keď svätá Anna porodila v starobe Pannu Máriu, ktorá sa stala matkou Pána Ježiša, ktorý vykúpil z lásky k nám celý svet. Budme aj my trpezliví, prosíme, modlime sa, on na nás neza-

budne. Samé katastrofy, rozbité manželstvá, kam to spejeme? Keď nebudeme dávať Pána Ježiša na prvé miesto, v našom živote „stroskotáme“.

On nám dáva chlieb na stôl, požehnáva našu úrodu, dal nám deň, slnko, mesiac, hviezdy, aby sme pracovali, ale dal nám aj noc, aby sme odpočívali.

V duchu sme si pomysleli na našich zosnulých, ako sa tiež tešili na odpust svätej Anny, nech odpočívajú vo svätom pokoji.

Mária Tobiášová, Ovčie

Temné posolstvo ságy Twilight

Súmrak

V roku 2006 zaplavila svet mánia, ktorú vyvolala kniha americkej autorky Stephanie Meyerovej - Súmrak. Milióny ľudí uchvátila svojim romantickým príbehom lásky medzi upírom Edwardom a obyčajným dievčaťom Bellou. Príbeh je v podstate moderným prepisom Shakespearovho Rómea a Júlie a emotívny a napínavý opis ich boja za lásku, ktorý strhol mnohé romantické duše. No málokto sa vtedy zamyslel nad skrytou, no pravou až démonickou podstatou tohto románu, ktorý je pre duchovný, psychický a sociálny svet človeka priam nebezpečný. Čoho symbolom je ponúkané červené jablko na prebale knihy Súmrak, ak nie lákavým a úskočným znakom diabla a hriechu prvých ľudí a pritom kolkým nadšeným fanúšikom to ani nenapadlo.

Ako vedúca knižnice som denne konfrontovaná s literárnym dianím a požiadavkami čitateľov. S reakciami na knihu Súmrak som sa stretla už v roku 2007 a o románe, ktorý sa stal svetovým bestsellerom som počula a čítala mnoho recenzií. Po zakúpení a prečítaní všetkých dielov ságy som aj ja bola ohúrená dejom tohto románu. Takýchto ľudí bolo okolo mňa obrovské množstvo a tak som sa v septembri minulého roku na literárnom krúžku hlbšie zamyslela nad touto knihou. Hlbšie poznanie knihy a jej posolstva ma samú nemilo prekvapilo až ohromilo. Kritiky hovorili o temnom podklade a štýle EMO, ktorý

prekrýva celé dejstvo ságy, čo je vlastne znevažovanie ľudského života, ľudskosti a ľudskej priemernosti na úroveň štvanej a lovenej zvery a potravy. Zlo sa vždy javí ako niečo nádherné, neodolateľné a krásne, lebo ak by sme videli priamo jeho ohavnosť a zvrátenosť, bránili by sme sa a odmietli ho. Už v prvom upírskom románe od Brama Stokera – Drakula opisuje autor svojho hrozného hrdinu ako mŕtve telo bez duše, posadené a ovládané diablom, ako osobu odpornú a zvrhlú. Podľa tohto opisu sme všetci vedeli že Drakula je diabol, čo hovorí aj jeho meno a preto bol tento román hororovým, teda temným a zvráteným. No postupne sa z ohavného a páchnuceho upíra stal krásny, šarmantný šľachtic s titulmi a sexepíлом, ktorý svoj zjav využíva na lovenie svojich obetí.

A presne s týmito sa stretáme v ságe Súmrak, kde sa zlo zaoberá nielen krásnou ohavnosťou a super schopnosťami, ale aj relatívnym dobrom, ľudskosťou a nesmrteľnosťou. Táto zvrátenosť je o to horšia, že telo bez duše, teda upír s nadprirodzenými schopnosťami je prezentovaný ako symbol cnosti len preto, že loví zvieratá a kde ho slnko ako symbol Božej moci nezničí, ale naopak, na slnku nádherne žiari. Nie je tu symbolika Lucifera, teda nositeľa svetla, ktorý bol najkrajším z anjelov pred zradou Boha. No Boh nás stvoril ako ľudí a vdýchol do nás svojho

ducha - teda logicky - čo je v tele upíra, keď sám nemá dušu a teda nie je ľudskou bytosťou – kto je v jeho tele, ak nie duch? Ak by mal dušu, nie je upír, lebo duša patrí k človeku, no duch bez tela je výtvorom diabla a je to zhuk silne negatívnej a diabolскеj energie.

Mňa osobne šokovala hlúposť Belly, ktorá bez zaváhania zamení svoju nesmrteľnú dušu za relatívne nesmrteľný život. A tu je ďalšia absurdita – ako môže byť niekto večne živý bez nesmrteľnej duše ak ju stratí kvôli neľudskej bytosti. Veď nesmrteľnosť na zemi by sa po čase stala nekonečným utrpením a nezmyslom. Je to ako keď narkoman vymení svoju dušu za drogu – hlavne, že sa s ňou cíti fajn. Ďalšie nebezpečenstvo je v superschopnostiach upírov. Keď diabol pokúšal v raji Adama a Evu neponúkal im práve to, že budú ako Boh, teda že budú nadľudia s nadprirodzenými schopnosťami. Nezničila človeka pýcha ukrytá v tejto ponuke superčloveka? A táto ponuka sa na ľudí sype zo všetkých strán v podobe Supermana, Batmana, Spidermana a upírov a pritom by jediný superčlovek bez zodpovednosti a s ľudskou náchylnosťou k hriechu mohol zničiť celé ľudstvo.

Fakt, že človek využíva len 36% mozgu zo 100, chráni ľudstvo pred sebadeštrukciou. Niet divu, že ľudia sú zo svojej obmedzenosti frustrovaní a snažia sa za každú cenu vyvýšiť nad iného človeka a urážajú

slovami ako: „Ja mám titul a ty mi nesiahaš mi ani po členky, si nula, nemáš žiadny život, lebo nespĺňaš moje kritériá“ a podobne len preto, že sa cítia nadľudmi, povýšenými nad svoju sestru či blížneho, tu často vzniká aj tzv. „komplex boha“?

A naopak, pri pochybení a nízkom sociálnom povedomí, sa vo svojej pýche vyhovoria trebárs na svoje okuliare len preto, aby si nemuseli priznať chybu a to pred človekom, ktorému hrozí ochrnutie. Ako veľmi dokáže pýcha a hlúposť ponížiť človeka len preto, lebo si myslí, že je niečo extra. Potom sa netreba čudovať, že rešpektovanie sociálnych a morálnych pravidiel a autorít človeku nesedí a tak si vytvára svoje vlastné, pomaly nerozoznávajúci rozdiel medzi fantáziou a realitou, medzi morálkou a anar-

chiou. Napríklad pred niekoľkými dňami pri hre na Spidermana dieťa vyskočilo z okna, lebo si myslelo, že „je“ Spiderman. A tak mnohí túžia aj za cenu straty Božieho synovstva, po pozemskej nesmrteľnosti, krásy, moci a superschopnostiach aj za cenu straty duše a toho pravého večného života v Nebi.

Jabko bolo vždy symbolom pokušenia a prefíkanosti diabla. Netreba sa nechať uniesť fantáziou a láskou na večnosť, za ktorú sa platí dušou a človek sa stane primátom, ktorý loví ľudí či zvieratá, teda je kani-balom či zoofágom. Samotné pitie akejkoľvek krvi je veľkým hriechom, je toxické, teda smrteľné. Nikdy netreba zabúdať na to, že zlo má krásnu tvár a ponúkne ti, že budeš ako Boh, ak mu dáš svoju dušu. Netúžte po

zatratenom upírskom Edwardom, lebo nie je človekom. Zlom sa dobro dosiahnuť nedá, aj keď sa krvavé oči zmenia na žlté, čo je tiež symbolom dvojitvárnosti zla, lebo nakoniec sa zlo odhalí samo. Nechcete byť ani hlúpou Bellou, ktorá za pominutelnú a nedokonalú lásku k neľudskej bytosti zapredá dušu zatrateniu a tým si podpíše ortiel večnej smrti.

Môžete sa brániť tým, že je to len kniha, no nevlývajú práve takéto silne populárne knihy a filmy na základné psychické črty každého človeka? Málo z tých, ktorí túto knihu viackrát prečítali si tento fakt nevšimli, no ja dúfam, že toto varovanie vám objasní, že zlo je také rafinované, že sa mnohí dokážu doňho priam zamilovať.

Lucia Galdunová

Ahoj deti!

A je to opäť tu.

Vo štvrtok sme zas a znova po dvojmesačnej pauze zasadli do našich starých známych školských lavíc.

Začína sa ďalších desať mesiacov učenia, u niektorých aj cestovania so známou frázou: „polovičný z karty“, keď sa chcú dostať do svojej školy a, samozrejme, čakania na ďalšie voľno, ktorým budú pre nás najbližšie jesenné prázdniny.

Neviem ako Vám, ale mne bude veľmi chýbať ranné vstávanie o deviatej (niekedy aj neskôr), slnečné dni a poobedia bez vysedávania za písacím stolom nad knihami.

Ale čo už. Človek sa má stále čo učiť a keď toho v budúcnosti chceme dosiahnuť čo najviac, vedomosti sa nám určite zídu.

Tak sme si oddýchlí a teraz nám ostáva len „naštartovať“ a vydať sa na ďalšiu desaťmesačnú jazdu školským rokom.

Želám Vám, aby ste mali počas tejto „jazdy na ceste zvanej školský rok“ čo najmenej výmoľov a aby Vám nikdy nedošiel benzín, teda energia a chuť potrebná na zvládnutie školských povinností :)

Parádnica
Do školy sa Klára chystá,
musela si trochu privstať.
Tešila sa na ráno,
odhodila pyžamo.
Obzerá sa pred zrkadlom,
či jej nové tričko sadlo,
či sa k nemu sukňa hodí...
Snáď nevyšla ešte z módy!
O chvíľu je parádnica

oblečená v nohaviciach.
K zrkadlu sa znova vráti:
-Neboli by lepšie šaty?
Či boli, či neboli,
musí bežať do školy.
Usadí sa do lavice,
zaleje jej červené líce.
Parádnica Klárka
zabudla si šlabikár!

Do nového školského roka vykročíme v dobrej nálade :)

V škole sa pýta učiteľka žiakov, koľko druhov rakov poznajú. Mórisko odpovedá:

- Morský rak, riečny rak a Rumburak.

Učiteľ sa pýta žiakov:

- **Kolko zmyslov má človek?**

- **Šesť!** - vykrikuje Janko.

- **Ktorý je ten šiesty?** - pýta sa učiteľ.

- **Zmysel pre humor.**

V škole prváci dostávajú za dobré výkony včeličku a za trochu horšie prasiatko. Prvák Jakub sa nevyznamenal v čítaní a doniesol domov v žiackej knižke prasiatko. Stará mama zalomila rukami, no Jakub sa bránil:

- Stará mama, je to síce prasiatko, ale sa pozri, ono sa usmieva.

stránku pripravila: Lenka Novotná

Svätá omša XIII.

Liturgický priestor a liturgické pomôcky

Brána

Na prvý pohľad bezvýznamná vec. Ona oddeluje priestor všedných vecí, všedných dní od priestoru, kde sa koná bohoslužba, kde môžeme Boha zacítiť viac ako inde. Je to miesto, kde býva Boh. Tam, kde bol Boh, si Mojžiš vyzul obuv. Po nás nikto nechce, aby sme to robili (to by mohlo vzbudiť všelijaké pohoršenie, podráždiť čuchové receptory...), ale mali by sme si vyzuť „duchovné topánky“, ktoré sú oveľa dôležitejšie ako fyzické. Tieto „duchovné topánky“ môžeme nazvať aj úcta, alebo klaňanie sa Bohu „v duchu a pravde“ (porov. Jn 4, 23). V duchu to znamená vo svojom srdci, vo svojom vnútri, úprimne, s láskou. V pravde znamená, aby to nebolo divadlo, lebo Boh vidí do srdca, aby to nebolo iba preto, aby ma videli susedia, ale aby to bolo na sto percent, aby sa moje vnútro zhodovalo s vonkajškom.

Brána oddeluje tieto dva priestory (posvätný a profánný), ale nemôže urobiť to, aby som nechal svoje problémy ktoré ma trápia vonku pred dverami kostola. Ani to nie je potrebné. Práve naopak. Keď budeme prechádzať bránou kostola, uvedomme si, že si so sebou prinášame všetky problémy, celý svoj život, svoje radosti aj bolesti a dávame ich tebe Bože, aby si nám ich pomohol vyriešiť podľa Tvojej vôle. Dávame ich Tebe Bože, ktorý si náš Otecko, lebo Ti dôverujeme, že nám pomôžeš. Toto si vyžaduje, aby sme neprechádzali bránou kostola ako rýchlik tunelom, ale pomaly a dostatočne v predstihu pred začiatkom sv. omše, aby sme si mohli uvedomiť všetky radosti i bolesti, ktoré pred Boha prinášame a obetujeme mu ich. On o všetkom vie, tu ide o to, aby sme si to my uvedomili a toto uvedomenie si tejto skutočnosti ma vtiahne do diania liturgie natolko, že sa budem lepšie sústrediť na sv. omšu.

Ak opúšťam tento posvätný priestor, mal by som si byť vedomý toho, že posvätno mám zobrať so sebou. To neznamená, že mám niečo z kostola ukradnúť. To znamená, že ja sa mám posvätiť a touto svätosťou, ktorou som v kostole „napáchol“, mám pretvárať vonkajší svet, tam kde sa pohybujem, v škole, v úrade, na pracovisku, na ihrisku... V žiadnom prípade to nemá byť naopak, aby som posvätno sprofanizoval, alebo, nedaj Bože, znesvätil. Posväcovať svoje okolie - to je poslanie, ktoré mám plniť, keď počujem slová kňaza: „Ite missa est“ - „Idte v mene Božom“. Je to síce náš nie dobrý preklad, ale mám v mene Božom plniť to, čo som počul v čítaní, čo mi povedal Ježiš pri svätom prijímaní. Latinské „Ite missa est“ by sme mohli doslovne preložiť: „Chodte, omša trvá“, lebo je tam použitý prítomný čas. Tento prítomný čas nás upozorňuje na nadčasovosť a večnosť liturgie, na ktorej sme mali účasť a ktorá stále trvá. Je to tá istá liturgia, ktorá sa koná v nebi a z ktorej sa radujú všetci svätí a anjeli. Tento prítomný čas nás má uspokojiť, lebo skutoční veriaci by mali byť smutní, keď sa musia vzdialiť od svojho Boha, svojej lásky, od toho, po ktorom túžia celým svojím bytím. Ako ďaleko sme svojím srdcom a zmýšľaním od Boha, keď celú omšu čakám na tieto slová a potom s radosťou utekám nie plniť si svoju kresťanskú povinnosť (sprostredkovať Boha druhým a tešiť sa z Ježiša...), ale utekám z kostola, len aby som bol čím skôr von. Aby niektorí boli čím skôr von, pre istotu ani nevojdú dnu do kostola.

Ďalší preklad „Ite missa est“ by mohol byť: „Chodte, ste poslaní, máte poslanie“ (misiu od latinského missio = poslanie). O aké poslanie ide, možno tušíme. Znova ide o plnenie tohto, čo som počul. Aj tu by naše „Bohu vďaka“ malo vyjadrovať radosť z hlásania evanjelia, radosť, z toho, že nám Ježiš dôveruje, inak by nám túto misiu nezveril.

Kiežby dal dobrý Pán Boh, aby som si to uvedomil aspoň ja, že mám účasť na večnej liturgii, mám posväcovať tento svet a Boha niest medzi ľudí vtedy, keď prechádzam kostolnou bránou von z kostola.

„Všetko o sv. omši“ Mgr. Vladimír Balucha

Život Cirkvi vo svete

31/2010

Na nespravodlivé obvinenia odpovedať svätosťou

Vatikán, 5.8.2010 (kath.net/RV) 013 769 – Mnohé z obvinení, ktoré sa v ostatných mesiacoch vyslovili proti Cirkvi, boli „neférové a nepodložené“. Napísal to štátny sekretár kardinál Tarcisio Bertone z poverenia pápeža Benedikta XVI. Kolumbusovým rytierom, ktorí sa v týchto dňoch stretli vo Washingtone. Svätý Otec je presvedčený o tom, že „najlepšou odpoveďou“ na obvinenia je „vernost Božiemu slovu, väčšie úsilie o svätosť a zvýšená snaha o lásku v pravde u všetkých veriacich“.

V posolstve, ktoré teraz uverejnil Vatikán, sa ďakuje aj všetkým, ktorí „v turbulentných časoch“ stáli za pápežom. –zg-

Vojaka zachránil ruženec – ako jeho predka v 2. svetovej vojne

Londýn, 5.8.2010 (Daily Mail) 013 770 – Britský vojak, ktorý stúpil na mínu a bol ohrozený na živote v srdci Afganistanu, je presvedčený, že život mu zachránil ruženec presne rovnakým spôsobom, ako jeho prastarému otcovi ku koncu druhej svetovej vojny.

Glenn Hockton, (19), ktorý je teraz doma po sedemmesačnej povinnej vojenskej službe u jednotky Coldstream Guards v provincii Helmand, bol na strážnej obchôdzke, keď mu zrazu spadol z krku ruženec. Jeho matka Sheri Jonesová dnes hovorí:

„Pocítil akoby úder do chrbta. Zohol sa, aby zdvihol ruženec a pozrel sa, či je roztrhnutý. Ako sa zohol uvedomil si, že stojí na míne.“ Glenn tam musel zostať stáť 45 hrôzostrašných minút, kým sa jeho kolegom podarilo úspešne sa dostať k nemu a zneškodniť mínu.

Pani Jonesová, z Tye Green v Essexe, povedala, že priam fyzicky ochorela, keď jej syn zavolať, aby jej povedal o svojom osudnom dni ...

Jeho prastarý otec Joseph ‚Sunny‘ Truman tiež vďačil ružencu za záchranu života počas druhej svetovej vojny, keď výbuch zabil šiestich mužov z jeho roty. Bojoval v kráľovskom regimente Royal Regiment of Fusiliers a po tom, čo ho zajali ku konci vojny, bol aj s ostatnými väzňami prinútený ustupovať pred blížiacimi sa spojencami.

Pani Jonesová, (41) spomína: „Kráčal cez pole spolu so šiestimi kamarátmi, Zohol sa, aby niečo zdvihol a bol jediný, čo prežil náhly výbuch bomby. A to, čo našiel a zdvihol, bol ruženec.“

Povedala, že predtým, než bol Glenn poslaný do Afganistanu, požiadal o ruženec, aby si ho mohol vziať so sebou. Jeho matka a nevlastný otec Danyal Jones tiež uchovávali guľku, ktorá vnikla do Glennovho panciera na tele, keď ho postrelili pri inej príležitosti. Skrútilo ho to a vyrazilo mu dych, ale inak zostal nezranený. –zg-

Ježiš zastavuje lupiča

USA, 1.8.2010 (kath.net) 013 757 – V USA na Floride istá predavačka zabránila lúpeži tak, že s lupičom začala rozhovor o Ježišovi. Informoval o tom rakúsky ORF. Vysielač ABC odvysielal aj zábery z bezpečnostnej kamery v telekomunikačnom obchode v Pompano Beach na Floride.

Zábery ukázali lupiča, ktorý hovorí predavačke: „Nemusiš mať strach“. Ona odvážne odpovedá: „Ja vôbec nemám strach,“ a začne s lupičom rozhovor o Ježišovi. „Porozprávam sa s tebou o Ježišovi,“ hovorí ohromenému lupičovi,“ a nechce mu vydať požadovaných 300 dolárov. Úplne pokojným hlasom ponúka mužovi pomoc pri hľadaní práce a pýta sa ho, prečo pácha túto lúpež. Asi po 5 minútach úplne zneistený lupič pripúšťa, že jeho zbraň je iba hračkárska pištoľ a bez peňazí odchádza preč. –zg-

Loveparade – Festival lásky???

Mníchov, 3.8.2010 (kath.net/idea) 013 765 – Mŕtvi sú pochovaní, rozlúčkové reči odznali. Spamätáme sa a uvedomíme si, čo to všetko znamená? Ako často sme to už zažili po tragických udalostiach: zdesenie verejnosti, zrazu je Cirkev, ktorú sa toľko hanobilo, veľmi potrebná, politici chcú urobiť „blaho ľudí hlavným cieľom svojho konania“. Ale ako náhle sa pomínie rozruch v médiách, už je tu zasa len „business as usual“ - biznis ako zvyčajne.

Keby na tejto „nemravnej party“, ktorú pre mládež našej krajiny usporiadali v Duisburgu už 19. krát, nikto nezomrel, bolo by potom všetko v poriadku? Čo má Loveparade do činenia s láskou?

Či neznamená Loveparade zmaximalizovať „zábavu“ opojením? Opojením masy, opojením rytmicky monotónnym, agresívnym, sluch ohrozujúcim trvalým ozvučením, opojením alkoholom a drogami, opojením verejnou sexuálnou neviazanosťou. Iste, medzi účastníkmi sú aj mnohí, čo sa nadšene zúčastňujú tejto party aj bez drog a sexu, pretože je jednoducho „cool“ byť pritom. Ale magnetickým posolstvom tejto Loveparade je extatická neviazanosť v mase. O 17. hodine potom vypuklo peklo a o 23. hodine sa ešte stále tancovalo!!! Prečo štát, ktorý zakazuje drogy, dovoľuje masové podujatia, pri ktorých sa drogy masovo konzumujú?

Vy, úbohí rodičia! Mohol to byť môj syn, moja dcéra. „Či sme ti neukázali, čo je láska? Prečo si nevedel(a), že tam ju nemôžeš nájsť?“ Často sa potom kladú otázky, či sme nezlyhali, či sme sa nezavinili nedostatkom lásky – keď stojíme zoči-voči smrti najbližšieho. Ale tieto otázky, rodičia, si nemusíte kláť iba vy sami, tie si musíme položiť (a mali by sme si položiť) my všetci.

Nielen organizátor, nielen starosta, nielen bezpečnostné zložky sa teraz preverujú, ale spoločnosť, ktorá na základe materiálneho nadbytku dvom generáciám kázala a predávala zábavu ako zmysel života.

Keď smrť ukáže, že je silnejšia ako ľudskí organizátori, tak potom mnohí radi hovoria o „hodnotách“. Ale o akých hodnotách? O zábave či radosť? O uspokojovaní pudov alebo sebaovládání? O bezuzdnej slobode či zodpovednosti? O splynutí s masou alebo rozvinutí jedinečnej osobnosti? O neviazanom sexe s falošnou nálepkou lásky alebo láske ako záväzného odovzdania sa muža a ženy?

Je to o tom, čo sa v ľúbivých slovách o „hodnotách“ nevysloví, o tom, čo vyžaduje realizovanie hodnôt cností, ku ktorým kedysi vychovávala rodina a Cirkev. Ak sa neposilní rodina, ak sa cirkvi budú naďalej zvnútra a zvonka rozorávať, nenastane nijaká obnova.

Takéto niečo hovoriť nie je moderné a ešte menej je to postmoderné. Kto sa nad tým pohorší, môže si položiť otázku, ako budú vyzeráť naše vyhliadky do budúcnosti a ako sa vodí mládeži v tejto spoločnosti. Nádej, že mŕtvi z Duisburgu privedú krajinu k zamysleniu, je nerealistická, ale možno sa teraz niektorí mladí ľudia vydajú na cestu, na ktorej už nepadnú do pasce zvodcom a na ktorej budú hľadať pravú lásku. –zg–

Sv. Michal archanjel, bráň nás v boji, buď nám ochrancom proti zlobe a úkladom diabla. Pokorne prosíme, nech mu Boh ukáže svoju moc. A ty, knieža nebeských zástupov, Božou mocou zažeň do pekla satana a iných zlých duchov, ktorí sa na skazu duší potulujú po svete. Amen.

Modlitba za Svätého Otca

Pane, prameň všetkého dobra a všetkej pravdy, daj nášmu pastierovi Benediktovi ducha múdrosti a rozumu, sily a pravého rozlišovania. On verne vedie stádo, ktoré si mu zveril, a preto ako nástupca sv. Petra nech buduje tvoju Cirkev ako sviatosť jednoty pre celé ľudské pokolenie. Nech ho Pán chráni, nech mu dá život, nech ho požehnáva na tejto zemi a nech ho nevydá do rúk jeho nepriateľov.

Trampoty v manželstve

Čo musia mať manželia?

- **dobrú hlavu**, pretože ju často stratia,
- **dobré zuby**, pretože musia často kadečo prehryzť,
- **dobrý chrbát**, pretože toho musia často veľa uniesť,
- **dobrý žalúdok**, pretože musia často stráviť tvrdé sústa,
- **dobré nohy**, pretože ich často tlačia topánky hneď na mnohých miestach.

Jednoducho trpezlivosť patrí k hlavnej výzbroji, ktorú si manželia nesmú zabudnúť vziať so sebou na spoločnú životnú cestu.

XLVI. Náklonnosť k rovnakému pohlaviu

Dnes už aj malé deti a najmä dospievajúca mládež, vďaka nadmerným a voľno prístupným informáciám sa baví na tému „teplušov“ a „lesbičiek“. Obrovský rozmach homosexuality ako verejne akceptovaného alternatívneho životného štýlu je ďalším z vedľajších produktov kultúry, ktorá oddelila sex od jeho vnútorného spojenia s prokreáciou. A je to naozaj stav na vážne zamyslenie sa a hľadania východísk aj pre naše deti. Nestačí konštatovať: „My sme žili v inej dobe a morálke“.

Niet sa prečo tomu diviť, že **otázky o pohlavnej príťažlivosti rovnakých pohlaví, právach homosexuálov a lesbičiek, manželstvách rovnakých pohlaví** a adopcii majú taký silne explozívny, emocionálny náboj.

Jedno dôležité si musíme v svojej sexualite uvedomiť: Ak som muž, Boh ma takého stvoril. Ak som žena, Boh ma takú stvoril. Moja sexualita, čiže moja pohlavnosť **má svoj vnútorný význam!!!**

Treba múdro rozlišovať medzi homosexuálnou náklonnosťou a homosexuálnym správaním sa. Iba veľmi málo z ľudí, ktorí sa identifikujú ako homosexuáli, bude tvrdiť, **že si to vybrali!** I keď možno pripustiť, keďže náklonnosť k rovnakému pohlaviu nie je niečo,

čo si slobodne volíme, nieje sama o sebe hriechom. **Avšak, neznamená to, že je dobré, ak sa podľa nej správame.**

Podobne alkoholici majú chorobnú túžbu po alkohole a ľudia, čo sa prejedajú, majú chorobnú túžbu po jedle. Samotné tieto túžby nie sú hriechom, ale neznamená to, že je dobré, ak sa im podriadiame a budeme sa podľa nich správať.

Aj keď sa niekto označí za **gaya či lesbičku**, ešte neznamená, že je automaticky **homosexuál!** Čo znamená, že niekto **nie je ontogeneticky** (vo svojej najvlastnejšej podstate) orientovaný na rovnaké pohlavie.

Keďže však žijeme v zlom a padnutom svete, **náklonnosť k rovnakému pohlaviu** je realita, s ktorou sa borí množstvo ľudí. Táto náklonnosť k rovnakému pohlaviu však nikdy nemôže definovať – **kým je človek v jadre svojej identity**. Je pravda, že identita osoby sa nedá oddeliť od jej sexuality. Sexuálna identita však hovorí o tom, že som stvorený buď ako **muž**, alebo ako **žena**.

Zmysel našej sexuálnej identity je neoddeliteľný od volania k životodarnej **jednote na Boží obraz**. Prvotný hriech toto volanie v každom z nás do väčšej či menšej

miery zahmlil. Nezmenil však fakt a poznanie, že nás Boh tak stvoril.

Pre zopakovanie pravdy – **telo je zjavením osoby**. Pretože telo má snubný význam, môžeme usudzovať, že **každá ľudská bytosť je ontologicky orientovaná na opačné pohlavie!**

Pre veľmi jednoduché pochopenie to môžeme vidieť na spôsobe, akým **Boh stvoril naše telá**. A tu je treba jasne pripomenúť – ak niekto pociťuje silnú náklonnosť k rovnakému pohlaviu, treba to správnejšie opisovať ako **dezorientáciu**, pretože **sa odchyľuje od prirodzeného, Bohom ustanoveného dopĺňovania sa pohlaví**.

A je možné zopakovať, že ak ľudia vo všeobecnosti zisťujú, že ich priťahuje rovnaké pohlavie a nerozhodujú sa takými byť, nie je táto dezorientácia morálne zlou.

Ale aj tak si však treba uvedomiť, že náklonnosť k rovnakému pohlaviu je sama o sebe, tak ako to opisuje Cirkev, „objektívnym neporiadkom“ v tom, že sa odkláňa od pôvodného poriadku, ktorý ustanovil Boh. Je na mieste pripomenúť, že takáto príťažlivosť nemôže byť neutrálna a ešte menej dobrá, pretože je nastavená na vnútorné morálne zlo – **homosexuálne správanie**.

Padnuté ľudské bytosti sú priťahované k mnohým veciam, ktoré sú morálne zlé. **Homosexuálne správanie** je len jednou z položiek na ich dlhom zozname. Ako už bolo napísané, táto príťažlivosť sa označuje ako **žiadostivosť!** Pochádza z hriechu a dáva príležitosť k hriechu, samotná však nie je hriechom. Je to iba danosť stavu padnutého ľudstva.

Presne **preto, že žiadostivosť pochádza z hriechu** a k hriechu

dáva príležitosť, nie je „v poriadku“. Sme volaní, aby sme ju prekonali bez ohľadu na to, či sa prejavuje ako náklonnosť k rovnakému pohlaviu, alebo ako neprirodzená príťažlivosť k jedlu, či pitiu.

Tak, ako ktokoľvek iný, aj tí, čo prežívajú homosexuálne sklony, sú volaní žiť v čistote. To znamená, že sú volaní prežiť vykúpenie svojej sexuality cez neustále sa prehľbujúce prijatie Kristovho diela vo svojom živote. Isto, náklonnosť k rovnakému pohlaviu môže byť zvlášť ťažkým krížom. Ale Božia oslobodzujúca milosť je trvalo prítomná, aby nám pomohla žiť podľa pôvodného Božieho plánu lásky.

Toto je dôvod, prečo je učenie Cirkvi o sexe vrátane jej učenia o homosexualite tiež radostnou zvesťou.

Mať rád nie je nikdy zlo

„Boh je láska“ (Jn 4,16). Ak máme druhých skutočne milovať bez ohľadu na pohlavie, potom musí byť naša láska v súlade s Bohom. Musí byť na „Jeho obraz“. V opačnom prípade to jednoducho nie je láska.

Sexuálna láska zobrazuje Boha zvláštnym spôsobom – a to iba cez vyjadrenie – „**áno**“ **manželských sľubov: slobodného záväzku nerozlučiteľnosti, vernosti a otvorenosti pre deti.** A preto pre dvoch ľudí toho istého pohlavia je jednoducho nemožné navzájom si vyjadriť tento záväzok.

Inak totiž povedané – dvaja ľudia toho istého pohlavia jednoducho nemôžu mať pohlavný styk. Čokoľvek tvorí homosexuálne správanie, nie je to a ani nemôže byť pohlavné spojenie.

Pohlavné spojenie je určené oploďujúcim spojením sa geni-

tálí (pohlavných orgánov). Sme tiež konfrontovaní s problémom svojho tela. Akýkoľvek pokus o oddelenie našej duše od fundamentálnej orientácie nášho tela (áno, našich genitálií).

Naše telo nám ukazuje, kto sme a definuje naše volanie k sexuálnej láske. Nie je nič zlé na tom, ak sa majú radi dve osoby rovnakého pohlavia.

Láska si vždy volí dobro milovanej osoby a preto nikdy nerobí zlo a ani nenahovára na zlo druhých. Ľudia rovnakého pohlavia, ktorí sa skutočne majú radi, sa nebudú nikdy snažiť o erotické zblíženie sa, predovšetkým preto, že sa majú radi.

Myslím, že k tomu všetkému, čo bolo vyššie napísané, nie je čo dodať. Je už len na každom z nás, ako to dokážeme pochopiť a správne sa zorientovať.

MUDr. Vaščák Blažej

Stalo sa:

- 16. 7. – ukončili sa práce na fasáde kostola sv. Jozefa, robotníka
- 24. - 26. 7. – putovali sme k sv. Anne
- 15. 8. – sv. omša v Doline – Na nebovzatie Panny Márie

Stane sa:

- 8. 9. – narodenie Panny Márie, odpust v Doline
- 14. 9. – Povýšenie sv. Kríža
- 15. 9. – Sedembolestná Panna Mária

Ohlášky:

- sobáš 11. septembra v Prešove – **Štefan Rastislav ČECH**, syn Imricha a Márie rod. Kollárovej, bývajúci vo Vítaze a **Mária STRUKOVÁ**, dcéra † Jozefa a † Ireny rod. Mikulášikovej, bývajúca v Prešove
- sobáš 18. septembra vo Vítaze 15:00 h – **Roman POLANSKÝ**, syn Karola a Márie rod. Franzovej, bývajúci v Bratislave a **Marianna ULIČNÁ**, dcéra Mariána a Márie rod. Petrovskej, bývajúca vo Vítaze
- sobáš 18. septembra v Ovčí o 16:30 h – **Michal FEJA**, syn Ľubomíra a Ludmily rod. Sýkorovej, bývajúci v Brne a **Marianna KOLLÁROVÁ**, dcéra Stanislava a Márie rod. Hermanovej, bývajúca v Ovčí
- sobáš 25. septembra v Ovčí o 15:00 h – **Peter ČIGARSKÝ**, syn Jozefa a Marty rod. Ďuricovej, bývajúci v Ovčí a **Mária KRÁLOVÁ**, dcéra Jána a Márie rod. Jenčovej, bývajúca v Ovčí
- sobáš 25. septembra v Gelnici – **Peter HALKO**, syn + Jána a Heleny rod. Hudákovej, bývajúci vo Vítaze a **Adriána KLEŠČOVÁ**, dcéra + Štefana a Libuše rod. Hronovej, bývajúca v Gelnici

Prehľad bohoslužieb

		Vítaz		Ovčie	
6. 9.	Pondelok				
7. 9.	Utorok	18:00	80: Jozef Pavlík		
8. 9.	Narodenie P. M.	17:00	Dolina - za požeh. levočských pútnikov	17:00	† Štefan, Helena, Ján
9. 9.	Štvrtok	7:00	na vlastný úmysel		
10. 9.	Piatok	18:00	za požeh. Petra a Marcely Čechových	17:00	† Martin, Regína Balogovci
11. 9.	Sobota	7:00	na vlastný úmysel		
12. 9.	24. nedeľa cez rok C	7:30	† Žofia Hudáková	9:00	za farnosť
		10:30	za požehnanie rodiny Pavla Uličného G.		
13. 9.	Pondelok				
14. 9.	Povýšenie kríža	18:00	† Apolónia, Ján Uliční	17:00	75: Helena Jenčová
15. 9.	Sedembolestná Panna Mária	7:30	† Valent, Milan Čechovci	9:00	za požehnanie levočských pútnikov
		10:30	† František, Anna, Martin		
16. 9.	Štvrtok	7:00	na vlastný úmysel		
17. 9.	Piatok	18:00	† Ján, Helena Kravčíkovci	17:00	† Milan, Margita, Štefan
18. 9.	Sobota	15:00	sobáš: R. Polanský - M. Uličná	16:30	sobáš: M. Feja - M. Kollárová
19. 9.	25. nedeľa cez rok C	7:30	† Ján, Jakub Grega	9:00	† Miroslav Kráľ
		10:30	za farnosť		
20. 9.	Pondelok				
21. 9.	Utorok	18:00	za požehnanie Vladimíra a Nadeždy		
22. 9.	Streda			18:00	† Helena, Alžbeta Humeňanskí
23. 9.	Štvrtok	7:00	na vlastný úmysel		
24. 9.	Piatok	18:00	† Veronika Ondriová	17:00	† Jozef Baloga
25. 9.	Sobota	7:00	na vlastný úmysel	15:00	sobáš: P. Čigarský - M. Kráľová
26. 9.	26. nedeľa cez rok C	7:30	za farnosť	9:00	60: Serafína Kostelníková
		10:30	† Mikuláš, Mária Uliční		
27. 9.	Pondelok				
28. 9.	Utorok	18:00	† Valent, Helena Pacovskí		
29. 9.	Streda			18:00	za pož. Michala, Margity Jenčových
30. 9.	Štvrtok	7:00	na vlastný úmysel		
1. 10.	Piatok	18:00	za chorých	17:00	† Žofia, Štefan Kollárovci
2. 10.	Sobota	7:00	za členov ružencového bratstva		
3. 10.	27. nedeľa cez rok C	7:30	50: Stanislav Ondra	9:00	za farnosť
		10:30	Dolina - 70: Stanislav Sabol		

Požehnanie áut v Ovčí

Požehnanie áut vo Vítaze

Nanebovzatie P. Márie v Doline

28. avgusta 2010 - sv. omša na Slubici

Podakovanie Jozefa Gregu za 70 rokov žívoťa